

Arrest

nr. 86 805 van 4 september 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 23 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 17 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 21 november 1988 te Assab, Eritrea. U bent van Tigrinya afkomst en u bent pinkstergelovige. Uw ouders hebben eveneens de

Eritrese nationaliteit. In het jaar na uw geboorte verhuisden uw ouders van Assab naar Addis Abeba omwille van een conflict tussen hun beide families die in Massawa woonden. Uw ouders vreesden problemen in Assab omwille van dit conflict en besloten daarom naar Addis Abeba te verhuizen waar u het grootste deel van uw jeugd zou doorbrengen. Uw ouders openden een supermarkt in Addis Abeba en u liep er school. In 2004 werd u echter samen met uw ouders naar Eritrea gedeporteerd door de Ethiopische autoriteiten omwille van een conflict tussen beide landen. U werd samen met een groep Eritreërs naar Eritrea terug gestuurd waar u eerst drie maanden in Mendefera zou verblijven, om vervolgens twee jaar in Mayreba te wonen, een dorp in de buurt van Mendefera. Begin 2007 kregen jullie echter de kans om naar Assab te gaan waar de woonomstandigheden beter waren. Uw moeder overleed echter aan een ziekte en uw vader werd een maand na jullie aankomst in Assab gearresteerd door de Eritrese autoriteiten en voor onbepaalde tijd opgesloten. U kon echter terecht bij een gezin dat eveneens gedeporteerd was naar Eritrea. U hielp in het restaurant dat deze familie had geopend in Assab. Na de dood van uw moeder besloot u eveneens om volwaardig lid te worden van de pinksterkerk in Assab. U was al gedeeltelijk met dit geloof verbonden doordat uw vader pinkstergelovige was en uw moeder orthodoxe was. Aangezien dit geloof verboden is in Eritrea, dienden jullie in het geheim gebedsbijeenkomsten te houden. Op een dergelijke bijeenkomst, op 5 juni 2011, vielen de Eritrese autoriteiten binnen waarbij u samen met zeven medegelovigen werd gearresteerd. Jullie werden overgebracht naar een gevangenis net buiten Assab. U werd in een container opgesloten gedurende een periode van zes maanden. Op 15 december 2011 kon u echter met de hulp van een militair, die uw vader kende, ontsnappen uit deze gevangenis samen met K., ook pinkstergelovige en zoon binnen de familie die u had opgevangen na de dood van uw moeder. Jullie trokken te voet naar Assab waar jullie onderdoken bij een vriend van K.. Op 25 december 2011 besloten jullie om Eritrea samen te ontvluchten, en naar Soedan te gaan. Jullie slaagden erin om naar Gedarif in Soedan te vluchten waar u 20 dagen zou verblijven. U kon een smokkelaar contacteren die u naar Europa zou brengen. Op 22 januari nam u samen met de smokkelaar – K. verkoos om in Soedan te blijven en zich aan te sluiten bij de Eritrese oppositie – het vliegtuig naar Europa. Bij aankomst op een voor u onbekende plaats nam u samen met de smokkelaar de bus die u uiteindelijk naar België bracht. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 23 januari 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor 1 vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert Eritrea ontvlucht te zijn omdat u vreest opnieuw opgepakt te worden omwille van uw pinkstergeloof dat verboden is in uw land van herkomst.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Assab en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. U slaagt er namelijk niet in aannemelijk te maken dat u in 2004 gedeporteerd zou zijn naar Eritrea samen met uw ouders, en dat u vanaf dat moment in eerste instantie in Mendefera en later in Assab zou hebben gewoond tot het moment dat u beweert Eritrea ontvlucht te zijn.

Vooreerst kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende de door u aangehaalde gedwongen deportatie van u en uw familie in 2004 naar Eritrea door de Ethiopische autoriteiten. U haalt tijdens het gehoor immers aan dat u samen met uw ouders vanuit Addis Abeba naar Eritrea zou zijn gedeporteerd in 2004 (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft aan dat jullie in een volle bus naar Eritrea werden gebracht in 2004 (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft aan dat er een conflict tussen beide landen gaande was, maar wanneer u gevraagd wordt wanneer de deportaties begonnen, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Wat later tijdens het gehoor geeft u ter verduidelijking aan dat jullie eind 2004 werden gedeporteerd (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er tijdens het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië, dat van 1998 tot 2000 duurde, effectief deportaties van Eritreërs of personen van Eritrese afkomst door de Ethiopische autoriteiten naar Eritrea plaatsvonden; echter, diezelfde informatie geeft ook aan dat na 2000 deze gedwongen deportaties naar Eritrea niet meer op dezelfde grote schaal plaatsvonden als in de jaren ervoor; de laatste gedwongen deportatie van een grotere groep Eritreërs vond plaats in maart 2002 (zie landeninformatie in administratief dossier). Verdere objectieve informatie geeft bovendien aan dat de Ethiopische autoriteiten in januari 2004 een richtlijn uitvaardigden die de verblijfssituatie of nationaliteit van personen van Eritrese origine in Ethiopië wilde regulariseren. Het doel was om te bepalen of iemand van Eritrese afkomst die ook na de onafhankelijkheid van Eritrea in Ethiopië woonde, de Eritrese nationaliteit heeft aangenomen of niet (zie landeninformatie, administratief dossier). Na 2004 werd het voor het personen van Eritrese origine in Ethiopië dan ook heel wat rustiger en kenden zij zo goed als geen problemen meer (zie landeninformatie, administratief dossier). Hierbij kan bijgevolg ten eerste opgemerkt worden dat uw bewering als zou u samen met uw familie – en samen met heel wat andere personen (zie gehoorverslag CGVS, p.3) – gedeporteerd zijn in 2004 door

de Ethiopische autoriteiten naar Eritrea, hoegenaamd niet overeenkomt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt die aangeeft dat de laatste gedwongen deportaties in 2002 plaatsvonden. Bijgevolg kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij de door u aangehaalde en beweerde deportatie in 2004. Bovendien slaagt u er tijdens het gehoor evenmin in de context, waarin de deportaties plaatsvonden, te schetsen. U brengt wel een conflict tussen Eritrea en Ethiopië ter sprake, maar u heeft geen idee wanneer de deportaties gestart zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Hierbij dient rekening te worden gehouden met uw relatief jonge leeftijd op dat moment, maar eveneens kan het feit in beschouwing worden genomen dat deze gebeurtenissen in het leven van vele personen van Eritrese origine in Ethiopië – waartoe u zichzelf ook rekent aldus uw verklaringen tijdens het gehoor – behoorlijk ingrijpend moeten geweest zijn waardoor redelijkerwijze toch verwacht mag worden dat u meer uitleg zou kunnen geven over deze deportaties en over de context waarin ze plaatsvonden. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt of u in Addis Abeba dan niet tussen andere Eritreërs of personen van Eritrese origine leefde die eveneens gedeporteerd werden, antwoordt u merkwaardig genoeg dat u tussen Ethiopiërs leefde en dat u niet weet of er zoiets als een Eritrese gemeenschap bestaat in Addis Abeba (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Dit laatste antwoord kan als merkwaardig bestempeld worden aangezien er tijdens het grensconflict een aanzienlijke angst aanwezig was binnen de Eritrese gemeenschap in Ethiopië om al dan niet gedeporteerd te worden door de Ethiopische autoriteiten, en ook aangezien alle personen van Eritrese afkomst verplicht werden om zich te gaan aanmelden bij de Ethiopische administratie in 1999 (zie landeninformatie, administratief dossier). Op het einde van het gehoor wordt u gevraagd of uw ouders dan niet bang waren om gedeporteerd te worden tijdens de periode van het conflict tussen Eritrea en Ethiopië, waarop u antwoordt dat u geen angst voelde, en dat ze er nooit met u over praatten, omdat u nog jong was (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Zoals eerder opgemerkt dient inderdaad rekening te worden gehouden met uw relatief jonge leeftijd ten tijde van het grensconflict tussen beide landen, maar gezien uw bewering dat jullie in 2004 gedeporteerd zouden zijn – toen u de leeftijd van zestien jaar had – mag redelijkerwijze toch verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over de context waarin deze deportaties plaatsvonden, zeker rekening houdend met de impact van een dergelijke gebeurtenis in uw (verdere) persoonlijke leven. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de door u aangehaalde gedwongen deportatie van u en uw ouders in 2004. Verder slaagt u er tijdens het gehoor niet in aan te geven op welke manier u de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven. U verklaart immers tijdens het gehoor dat u geboren zou zijn in Assab in 1988 en dat uw ouders amper een jaar later naar Addis Abeba zouden zijn verhuisd omwille van familieproblemen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Op het moment dat jullie naar Addis Abeba zouden zijn verhuisd was er echter nog geen sprake van een onafhankelijk Eritrea – Eritrea werd onafhankelijk na het einde van de onafhankelijkheidsoorlog in 1991, en officieel onafhankelijk nadat een referendum werd gehouden bij Eritreërs of personen van Eritrese afkomst in Eritrea en in het buitenland in 1993 – en werden jullie bijgevolg beschouwd als Ethiopische staatsburgers (zie landeninformatie, administratief dossier). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt op welke manier u of uw ouders de Eritrese nationaliteit hebben verworven, antwoordt u dat u niet weet hoe uw ouders de Eritrese nationaliteit hebben bekomen, maar dat ze u vertelden dat ze door geboorte Eritreër waren (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen van Eritrese origine in Ethiopië stappen dienden te ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven, aangezien ze werden beschouwd als Ethiopische staatsburgers voordat Eritrea onafhankelijk werd. Eritrea maakte immers, voordat het onafhankelijk werd, deel uit van Ethiopië. Die Eritrese nationaliteit kon door personen van Eritrese afkomst in Ethiopië verworven worden door ofwel deel te nemen aan het onafhankelijkheidsreferendum of door expliciet de Eritrese nationaliteit aan te vragen bij de bevoegde instanties in Ethiopië. Indien dit nagelaten werd, werden zulke personen geacht de Ethiopische nationaliteit te hebben en te behouden; deze personen werden in de kebele's (lokale administratie) geregistreerd en konden beschikken over Ethiopische documenten (zie landeninformatie, administratief dossier). U geeft tijdens het gehoor echter aan hoegenaamd niet te weten op welke manier uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven. Wanneer u hierover verdere vragen worden gesteld, blijkt u eveneens niet te weten sinds wanneer Eritrea dan onafhankelijk is, en geeft u aan dat uw ouders u nooit verteld hebben op welke manier ze de Eritrese nationaliteit hebben verworven (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of u dan enige identiteitsdocumenten heeft gehad in Ethiopië, antwoordt u dat u enkel een schooldocument had, maar niets anders (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Merkwaardiger is echter uw verklaring dat u in Eritrea nooit in het bezit zou zijn geweest van een Eritrese identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft aan dat u geen identiteitskaart had in Eritrea en dat u geregistreerd stond op het registratiedocument van uw ouders (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uit objectieve informatie blijkt nochtans dat in Eritrea elke burger in het bezit moet zijn van een identiteitskaart, de zogenaamde 'domestic identity card', vanaf de leeftijd van 18 jaar, en dat Eritrese burgers vanaf 18 jaar deze identiteitskaart ten allen tijde bij zich moeten dragen om zich te

kunnen identificeren (zie landeninformatie, administratief dossier). U slaagt er bijgevolg dan ook niet in tijdens het gehoor duidelijk te maken op welke manier u of uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven.

Voorts is uw kennis over de religieuze context in Eritrea en de lokale pinkstergemeenschap in Assab erg beperkt. U geeft aan dat u na de dood van uw moeder in 2006 definitief lid zou zijn geworden van de pinksterkerk in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen tijdens het gehoor bevond u zich ervoor tussen twee religies aangezien uw moeder het orthodoxe geloof aanhing en uw vader al veel langer pinkstergelovige was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is ten eerste al opmerkelijk dat u weliswaar correct aangeeft dat het pinkstergeloof verboden is in Eritrea, maar dat u geen enkel idee heeft sinds wanneer het pinkstergeloof dan verboden werd in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd welke godsdiensten dan wel zijn toegelaten in Eritrea, antwoordt u dat het orthodoxe geloof, het katholicisme en een stroming binnen de Islam zijn toegelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat ook de Lutheriaanse evangelische kerk één van de vier toegelaten kerken in Eritrea is (zie landeninformatie, administratief dossier). Dat u hiervan niet op de hoogte blijkt te zijn, is erg merkwaardig aangezien de Lutheriaanse kerk als evangelische kerk het dichtst aanleunt bij de pinksterkerken, waarvan u zelf beweert lid te zijn sinds 2006. Het is ook vreemd dat u beweert dat slechts één stroming binnen de Islam zou zijn toegelaten in Eritrea, terwijl uit objectieve informatie blijkt dat de Islam in zijn geheel is toegelaten in uw beweerde land van herkomst (zie landeninformatie, administratief dossier). Verder is uw kennis over de pinkstergemeenschap in Assab, en over het pinkstergeloof in Eritrea in het algemeen, erg beperkt. Zo beweert u tijdens het gehoor geen andere pinkstergelovigen te kennen dan diegenen die samen met u zouden zijn gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kent geen priester of pastor van de lokale pinkstergemeenschap in Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). Wanneer u gevraagd wordt hoe u met uw pinkstergeloof omging, aangezien uw geloof verboden is in Eritrea, antwoordt u dat gelovigen met elkaar praatten, en dat ze schema's opstelden om elkaar te ontmoeten en om samen in het geheim te bidden (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Later tijdens het gehoor wordt u echter gevraagd waar jullie dan samenkwamen om te bidden, waarop u merkwaardig genoeg antwoordt dat u op geen andere plaatsen gebeden heeft dan op de plaats waar u bent aangehouden (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Hieruit zou afgeleid kunnen worden dat u geen andere ontmoetingsplaatsen van pinkstergelovigen in Assab kent. Verder herhaalt u nog eens dat u geen enkele pastor kende in Assab, maar elders wel (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd wat u met elders bedoelt, antwoordt u dat er in de vroegere structuur van uw kerk wel een priester moet geweest zijn, maar dat er sinds het verbod geen meer is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat zelfs na het verbod van het 3 pinkstergeloof, pastors binnen deze kerken erg actief bleven en dat er zelfs enkele nieuwe pinksterkerken werden opgericht die vervolgens in het geheim actief waren en nog steeds zijn (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg erg vreemd dat u geen enkele pastor bij naam kan noemen. U blijkt evenmin andere pinkstergelovigen te kennen die problemen hebben gehad omwille van hun geloof (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Tot slot verklaart u tot de 'Full Gospel'-kerk te hebben behoord in Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.11), maar gevraagd of u andere pinksterkerken in Eritrea kent, moet u het antwoord eveneens schuldig blijven. Uw kennis over de religieuze context in Eritrea en over de lokale pinkstergemeenschap in Assab blijkt bijgevolg wel heel erg beperkt te zijn, waardoor niet uw pinkstergeloof op zich in vraag wordt gesteld, maar wel uw lidmaatschap tot de lokale pinkstergemeenschap- of kerk in Assab.

Verder kunnen er enkele bemerkingsen gemaakt worden over uw verklaringen tijdens het gehoor betreffende de verplichte militaire dienst in Eritrea. Tijdens het gehoor beweert u nooit te zijn opgeroepen voor de militaire dienst tijdens uw beweerde verblijf in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dit is op zich al merkwaardig gezien de verplichting in Eritrea die voor elke Eritrese burger geldt, zowel voor vrouwen als mannen, om de de facto ongelimiteerde militaire dienstplicht te vervullen (zie landeninformatie, administratief dossier). U geeft nochtans aan dat u bij uw aankomst in Eritrea, na de door u beweerde deportatie in 2004, geregistreerd werd door de Eritrese autoriteiten via uw ouders (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.14). Het is bijgevolg vreemd dat u in de hierop volgende jaren tijdens uw beweerde verblijf in Eritrea nooit zou zijn opgeroepen voor de verplichte militaire dienst. Het is verder ook vreemd dat u geen andere personen kent die werden opgeroepen voor deze militaire dienst, zeker rekening houdend met uw verklaring dat u lid was van en actief was binnen de pinkstergemeenschap in Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.14). De hele Eritrese maatschappij wordt immers getekend door de massale gedwongen rekrutering van jongeren voor de verplichte militaire dienst. Eritrea is zelfs de meest gemilitariseerde staat ter wereld (zie landeninformatie, administratief dossier) waardoor uw verklaringen dat u nooit zou zijn opgeroepen voor de militaire dienst, of dat u hieromtrent nooit enige problemen zou hebben gehad, en dat u bovendien geen andere personen blijkt te kennen die wel opgeroepen werden voor de militaire dienst, hoegenaamd niet overtuigend zijn.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u een aantal gegevens kan verstrekken met betrekking tot Assab en Eritrea in het algemeen. Volgens uw verklaringen zou u vanaf 2007 in Assab hebben gewoond nadat u eerst twee jaar in de buurt van Mendefera zou hebben gewoond na de beweerde gedwongen deportatie van u en uw ouders in 2004. U geeft aan vier jaar te hebben gewoond in Assab (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Toch komt uw kennis over Assab en over Eritrea in het algemeen ingestudeerd over, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen. U kunt weliswaar de verschillende etnische groepen in Eritrea opsommen, maar wanneer u gevraagd wordt of u het begrip *subzoba* kent – toch een essentieel begrip in de bestuurlijke indeling in Eritrea – moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Op de vraag of u het begrip *subzoba* kent, geeft u zelfs merkwaardig genoeg de persoon die aan het hoofd staat van de stad Assab als antwoord (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of er dan verschillende administraties waren in Assab, antwoordt u enkel dat u het hoofd van de *zoba* en het hoofd van de stad kent (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Verder weet u eveneens dat op 24 mei de onafhankelijkheid gevierd wordt in Eritrea, maar wanneer u gevraagd wordt op welke manier deze dag gevierd wordt in Assab, moet u het antwoord schuldig blijven en antwoordt u dat u er nooit naartoe bent geweest, wat niet overtuigend overkomt en wat enigszins op een ingestudeerde kennis duidt (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Verder kunt u enkele wijken in Assab opsommen maar wanneer u meer uitleg gevraagd wordt over een door u aangehaalde wijk – met name ‘Love Street’ – antwoordt u vreemd genoeg dat u er nooit geweest bent en dat u er gewoon van gehoord heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Bijgevolg slaagt u er niet in via uw antwoorden over Assab en Eritrea, zeker rekening houdend met voormelde opmerkingen en vaststellingen, de geloofwaardigheid van de door u beweerde nationaliteit te herstellen.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Assab, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang. Bovendien kunnen betreffende uw beweerde problemen in Assab nog een bemerking gemaakt worden. Zo beweert u na uw arrestatie te zijn overgebracht naar een gevangenis in de buurt van Assab waar u in een container samen met vele anderen zou zijn opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart hier zes maanden te zijn opgesloten alvorens met de hulp van een militair, die uw vader zou kennen, te kunnen ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Vervolgens zou u samen met een vriend in de richting van Assab zijn gevlucht om een tijdje onder te duiken en vervolgens het land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U blijkt tijdens het gehoor echter geen enkel idee te hebben waar u gedurende zes maanden zou zijn opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U geeft aan dat het kort bij Assab moet zijn geweest, maar u heeft geen idee over de precieze plaats (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u erop gewezen wordt dat u na uw ontsnapping toch terug in de richting van Assab bent 4 gewandeld, waardoor u toch gezien zou moeten hebben waar u al die tijd was opgesloten, antwoordt u nogal weinig overtuigend dat u lang heeft gewandeld, dat u niet veel heeft gezien, en dat u niet wist waar u was omdat het nacht was (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Redelijkerwijze mag echter toch verwacht worden dat u meer details zou kunnen vertellen over de plaats waar u gedurende een half jaar zou zijn opgesloten rekening houdend met de manier waarop u zou zijn kunnen ontsnappen zoals u verklaart tijdens het gehoor. Deze verklaringen zijn bijgevolg niet overtuigend en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.

U legt tenslotte geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit of uw nationaliteit, noch ter staving van uw asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit, noch aan uw beweerde verblijf in Assab.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de “schending van de artikels 48/3 en 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 - schending van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 - schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 31 [lees :29] juli 1991 contradictorische en inexacte motivatie - schending van het principe volgens dewelke de asielaanvrager geniet van het voordeel van

de twijfel - incorrecte en onvolledige appreciatie van de elementen van de zaak – verkeerde lezing van de cedoca-documenten, hetgeen in staat stelt om de bestreden beslissing te motiveren en gebrek van het in beschouwing nemen van de informatie behouden in de cedfoca [lees :cedoca]-documenten gevoegd aan het dossier van de verzoekster - motivatie van de bestreden beslissing op basis van irrelevante elementen in tegenstelling tot de aanvraag tot internationale bescherming geformuleerd door de verzoekster - gebrek aan onderzoeken van de gegronde vrees tot vervolging van de verzoekster in geval van gedwongen terugkeer naar Eritrea omwille van het indienen van een asielaanvraag nabij de Belgische autoriteiten”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

2.5. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar Eritrese nationaliteit en haar vervolging door de Eritrese autoriteiten geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

2.6. Nergens in de door verzoekster geciteerde rechtsleer en algemene begrippen over het vluchtelingenrecht wordt bepaald dat de commissaris-generaal het tegenbewijs moet leveren en moet motiveren waarom de aangebrachte asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar ze stelt dat *“het Commissariaat-Generaal duidelijk geen rekening gehouden [heeft] met voorgaande elementen en principes. Inderdaad, het Commissariaat-generaal - weerlegt niet de identiteit van de verzoekster, noch haar Eritrese nationaliteit; - weerlegt niet op geldige wijze dat de verzoekster, in 2004, gedeporteerd zou zijn met haar ouders vanuit Ethiopië naar Eritrea; - weerlegt niet op geldige wijze het feit dat de verzoekster toebehoort tot de pentecotisme-kerk en dat, louter door dit feit, zij blootgesteld is aan vervolgingen vanwege de Eritrese autoriteiten”*.

In dezelfde zin meent verzoekster dat de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier *“onvolledig is omdat niet wordt aangetoond dat er geen deportaties meer plaatsgrepen na maart 2002”*. Het rapport opgesteld door de *“Immigration and Refugee Board of Canada van 6 augustus 2001”* toont enkel aan dat *“geen enkele informatie is kunnen teruggevonden worden wat dit betreft, hetgeen, a contrario, niet betekent voor zoveel dat geen enkele deportatie dan ook plaats heeft gehad na het jaar 2002”*. Opnieuw gaat verzoekster eraan voorbij dat de CGVS zich dient te steunen op objectieve informatie en dat de loutere bewering van verzoekster dat zij wel gedeporteerd was, zonder dit navenant te staven of toe te lichten onvoldoende is. Dit klemt te meer nu verweerder er terecht op wijst dat er zich wel degelijk nuttige informatie *“Focus Ethiopië/Eritrea. Personen van Eritrese afkomst in Ethiopië”*, d.d. 19 februari 2010 in het administratieve dossier bevindt (zie landeninformatie administratief dossier, stuk 6) waarin wordt gesteld *“Alle waarnemers zijn het erover eens dat deportaties naar Eritrea of willekeurige arrestaties sinds 2002 niet meer plaatsvinden. De laatste gedwongen deportatie van een grote groep vond plaats in maart 2002. Sindsdien werden slechts in individuele gevallen personen naar Eritrea uitgewezen die geen geldige verblijfsdocumenten in Ethiopië hadden.”* Het inzagerecht van verzoekster maakte het haar bijgevolg mogelijk kennis te nemen van de inhoud van deze informatie en waarbij ze had kunnen vaststellen dat ook haar bewering *“we waren met een volle bus”* hiermee strijdig is.

2.7. Verzoekster kan het CGVS bezwaarlijk verwijten geen vragen gesteld te hebben *“met betrekking tot een eventuele deelname door haar ouders aan dit referendum van 1993”* wanneer ze zelf vaststelt dat het *“waarschijnlijk extreem moeilijk [zou] geweest zijn voor de verzoekster om dergelijke vraag te beantwoorden, doordat zij, in 1993, pas 5 jaar oud was”*. De CGVS heeft duidelijk rekening gehouden met verzoeksters leeftijd en de vraagstelling aangepast aan haar toenmalige leefomgeving, ook al kon verwacht worden dat indien verzoeksters familie naar Eritrea zou zijn gedeporteerd, zij het antwoord hierop wel had moeten weten nu ze opgroeide bij haar ouders.

2.7.1. Verzoekster blijft in het ongewisse nu ze ook tezelfdertijd beweert dat het niet uitgesloten kan worden *“op een vaststaande manier, dat de ouders van de verzoekster deelgenomen hebben aan het referendum in 1993”*. Evenmin toont verzoekster aan dat zij in deze hypothese zou worden *“uitgesloten van het genieten van de voordelen van de Directieve van januari 2004 en dat bijgevolg, zij uiteindelijk gedwongen werden om Ethiopië te verlaten om terug te keren naar Eritrea”* nu de directieve net vaststelt dat niet alle Eritreeërs het land verlaten hebben en als zodanig een procedure van registratie wordt voorzien in Ethiopië. De CGVS heeft de gewijzigde politiek in Ethiopië tegenover de Eritreeërs dan ook adequaat onderzocht door zowel de deportaties te belichten als de situatie van de Eritreeërs in Ethiopië na 2004. De loutere bewering dat verzoekster verklaart wel nog gedeporteerd te zijn, kan niet opwegen tegen de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier te meer nu deze niet wordt weerlegd noch wordt aangetoond dat deze onvolledig of onjuist zou zijn en zoals verder blijkt ook haar verklaringen onvoldoende zijn om een bekendheid met (de aankomst in) Eritrea aan te tonen.

2.7.2. Verzoekster bewering dat ze *“gedurende haar auditie door het CGVS, meerdere verduidelijkingen heeft aangebracht met betrekking tot hun aankomst in Eritrea, hun verblijf in een transitiekamp te Mendefera en haar leven te Mayreba en Assab”* wordt niet verduidelijkt en kan evenmin blijken uit het CGVS-verhoor waar verzoekster zich beperkt tot het noemen van enkele dorpen en steden en de duur van hun verblijf maar deze niet kan toelichten en voorts enkel evidente feiten vermeldt (woonden in Mayreba in tenten en in Assab in een wijk met gedeporteerden die niet aantonen dat ze deze situatie jarenlang heeft ondergaan). Nochtans was verzoekster bij de deportatie al zestien jaar oud zodat de praktische overdracht van mensen aan de grensovergang haar niet kan zijn ontgaan (CGVS-verhoor p. 3 en 15). Er wordt dan ook niet aangetoond dat verzoekster naar Eritrea is gegaan, wat haar beweerde Eritrese nationaliteit onderuit haalt.

2.8. Immers indien verzoekster toch volhoudt van Eritrese nationaliteit te zijn dan dient ze dit naar behoren aan te tonen. De bestreden beslissing stelt terecht dat uit meerdere elementen kan blijken dat verzoekster een ingestudeerde kennis heeft van Eritrea die niet berust op ervaringen. Zo noemt ze wijken of straten op maar kan deze niet beschrijven *“omdat ik niet veel buiten kwam”* wat overigens strijdig is met het gegeven dat ze meerdere keren per week ging bidden. Verzoekster was voor haar voorgehouden bekering lid van de orthodoxe kerk, die ze niet weet liggen, noch het ziekenhuis en evenmin kent ze grote, belangrijke gebouwen in haar stad. Evenmin licht verzoekster toe hoe ze na zeven jaar in Eritrea te hebben gewoond, waar ze werkte in een restaurant en deelnam aan de Eritrese pinksterkerk, enkel het Amhaars spreekt en de officiële feesten niet kent. Uit haar verklaringen kan geen verblijf noch een band met Eritrea blijken.

2.9. Evenmin toont verzoekster aan zich te hebben bekeerd tot de pinksterkerk. Immers een bekering veronderstelt een meer dan gewone belangstelling voor deze geloofsgemeenschap wat moet blijken uit haar verklaringen op het CGVS. Dit is niet het geval. Verzoekster licht niet toe waarom ze toetreedt tot een verboden religie wanneer andere protestantse kerken wel zijn toegelaten. Ze geeft verkeerde informatie over de situatie van de protestantse- en moslimgeloofsgemeenschappen in Eritrea en geeft doorheen haar verklaringen geen elementen aan waaruit kan afgeleid worden dat ze bekend is met de pinkstergemeenschap. Zo is ze onbekend met de ontmoetingsplaatsen van pinkstergelovigen in Assab, haar eigen bidplaatsen kan ze niet toelichten (tenzij de plaats waar ze gearresteerd werd), noch kent ze de naam van voorgangers in de kerk, mede-pinkstergelovigen en andere pinksterkerken in Eritrea. Geenszins kan hieruit blijken dat verzoekster lid was van een lokale pinkstergemeenschap- of kerk in Assab (CGVS-verhoor p. 11) of een doorgedreven interesse had in deze kerk waar ze toenadering naar had gezocht om zich te bekeren.

2.10. Verzoeksters verklaring dat ze geen documenten bezat – ook nadat haar ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben aangenomen – is niet aannemelijk nu verzoekster een volwassen vrouw was van drieëntwintig jaar toen ze Eritrea beweerdelijk verliet in 2011. Het ontbreken van Eritrese documenten is dan ook een bijkomende indicatie dat verzoekster nooit de Eritrese nationaliteit heeft gehad. Bovendien is niet aannemelijk dat verzoekster van nationaliteit kon veranderen zonder hiervoor de noodzakelijke procedures te volgen en, indien deze door haar ouders werden gedaan toen ze minderjarig was, dan blijft verzoekster ook achteraf verplicht zich naar behoren te identificeren en documenteren, zoals ook beschreven in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, zoals deels opgenomen in de bestreden beslissing en die verzoekster niet weerlegt. Verzoekster blijft bij loutere beweringen terwijl niet wordt aangetoond dat gedepoteerde mensen geregistreerd worden aan de grens vooraleer ze tot het grondgebied worden toegelaten.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster enerzijds beweert wel Eritrese te zijn wanneer ze verwijst naar de situatie in het land en de nota van de UNHCR over de onwenselijkheid om Eritreeërs terug te sturen naar dit land, en anderzijds haar verklaringen minimaliseert en wijzigt naargelang ze al dan niet kan antwoorden op de vragen of wanneer haar toelichtingen niet geobjectiveerd kunnen worden. Zo stelt ze te kunnen ontsnappen aan de legerdienst door niet geregistreerd te zijn waardoor ze in essentie stelt dat Eritrea onbekend is met haar bestaan en ze aldus evenmin de Eritrese nationaliteit heeft. Voorts beweert ze geen identiteitsdocumenten te hebben -terwijl uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat alle meerderjarige Eritrese burgers een identiteitskaart hebben- en licht toe *“In dit opzicht, dient er te worden verduidelijkt dat het niet zeker is dat de ouders van de verzoekster werkelijk verzocht hebben om het bekomen van de Eritrese nationaliteit, maar het is mogelijk dat ze gedwongen werden om Ethiopië te verlaten naar aanleiding van hun stem uitgebracht op het referendum met betrekking tot de onafhankelijkheid van Eritrea in 1993”* waardoor ze zelf ontkent de Eritrese nationaliteit te hebben.

Uit verzoeksters verklaringen kan enkel worden vastgesteld dat ze bij haar geboorte de Ethiopische nationaliteit bezat en ze niet kan aantonen ooit een andere nationaliteit te hebben gehad of verzaakt te hebben aan haar Ethiopische nationaliteit. Zoals hoger aangehaald maakt verzoekster niet aannemelijk gedepoteerd te zijn geweest, overstijgt haar kennis van Eritrea niet het niveau van vaag ingestudeerde basisgegevens en komt haar bewering te behoren tot een Protestantse kerk verzonnen voor.

In zoverre verzoekster haar ongeletterdheid inroept om haar onwetendheid te verschonen, kan worden vastgesteld dat dit haar niet heeft belet om een veel ingrijpendere reis naar Europa op te zetten. Verzoeksters verklaringen zijn ongerijmd, ze beweert een standvastige en doorgedreven wil en overtuiging te hebben om zich te bekeren, om te migreren naar Europa, maar zou onbekwaam zijn om dit alles toe te lichten. Dergelijke toelichtingen komen opportunistisch voor.

Verzoekster beperkt zich ten slotte tot algemene beschouwingen en verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster is op elk punt van haar asielaarsrelaas onduidelijk, vaag en incoherent en voor het overige strijdig met objectieve informatie.

2.11. De toegevoegde algemene informatie over Eritrea is niet dienstig nu verzoekster niet aantoont de Eritrese nationaliteit te bezitten, noch toegetreden te zijn tot de pinksterkerk in Eritrea.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ze heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voert geen specifieke argumenten aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK